№ 8. Warszawa, dnia 20 marca 1926 r. Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajna 80 groszy, poleconą 1 zł. 10 groszy, Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03, tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ:

Przepisy ogólne.

115.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 marca 1926 r.

w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, Ministrem Spraw Zagranicznych oraz Ministrem Kolei w sprawie fakultatywnej rejestracji obligacyj przedsiębiorstw prywatnych oraz gwarantowanych przez Państwo obligacyj kolei prywatnych w b. dzielnicy austrjackiej.

Na zasadzie § 43 oraz §§ 16 i 52 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatnoprawnych w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 25 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 213) oraz §§ 1, 6 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o przerachowaniu gwarantowanych przez Państwo obligacyj i akcyj kolei prywatnych w b. dzielnicy austrjackiej, tudzież obligacyj opartych na zobowiązaniach tych kolei (Dz. U. R. P. Nr. 115 poz. 1027) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa prywatne, które na zasadzie § 16 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych pragną przystąpić do wymiany względnie przestemplowania swych dawnych obligacyj na obligacje złotowe, mogą do dnia 30 czerwca 1926 r. wystąpić do Ministra Skarbu z wnioskiem o zarządzenie rejestracji emitowanych przez nie obligacyj, celem stwierdzenia, które obligacje należały w dniu 21 maja 1924 r. do obywateli pewnych państw.

Z podobnym wnioskiem mogą również wystąpić towarzystwa kolei prywatnych w b. dzielnicy austrjackiej, które emitowały obligacje gwarantowane przez Państwo.

§ 2. Minister Skarbu po nadejściu wniosku w myśl paragrafu poprzedniego wyda zarządzenie o rejestracji i zamianuje komisarza dla nadzoru nad rejestracją i konwersją obligacyj. Odnośnie do gwarantowanych przez Państwo obligacyj kolei prywatnych w b. dzielnicy austrjackiej może być wydane zarządzenie o re-

jestracji i także bez wniosku towarzystwa, które emitowało dane obligacje.

Zarządzenie o rejestracji będzie trzykrotnie opublikowane na koszt przedsiębiorstwa w Monitorze Polskim i dwóch dziennikach, wskazanych przez przedsiębiorstwo.

§ 3. Zarządzenie o rejestracji zawierać będzie wyszczególnienie objętych rejestracją obligacyj oraz wezwanie do posiadaczy tychże obligacyj, by zgłosili i przedstawili je w zarządzie odnośnego przedsiębiorstwa w terminie, wskazanym w zarządzeniu. Termin ten nie może być krótszy niż trzy miesiące ani dłuższy niż sześć miesięcy od daty wydania zarządzenia.

§ 4. Przedmiotem zgłoszenia i przedłożenia winny być oryginalne obligacje, przyczem jeśli obligacje uległy zaginęciu, winny być przedłożone zaświadczenia bądź o przeprowadzonem lub wdrożonem postępowaniu amortyzacyjnem zgodnie z przepisami dzielnicowemi o umorzeniu sądowem papierów wartościowych, bądź też o postępowaniu zabezpieczającem w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115 poz. 1032).

§ 5. Jednocześnie ze zgłoszeniem obligacyj winny być przedłożone dowody co do obywatelstwa ich właściciela, jeśli tenże miał dane obligacje na własność nieprzerwanie od dnia 21 maja 1924 r., i ponadto dowody co do obywatelstwa właściciela obligacyj w dniu 21 maja 1924 r., jeśli po tym terminie własność obligacyj uległa zmianie.

Własność obligacyj w dniu 21 maja 1924 r. może być wykazana zapomocą bankowych kwitów depozytowych, lub w inny sposób mogący dostatecznie uwiarogodnić prawo własności.

Jako dowód obywatelstwa posiadacza będzie wystarczające okazanie dowodu osobistego lub legitymacji urzędniczej czy wojskowej, względnie przedłożenie poświadczenia właściwej władzy administracyjnej lub urzędu policyjnego.

Właścicielowi obligacyj będzie przysługiwało prawo uzupełnienia złożonych dowodów aż do upływu terminu, wyznaczonego dla dokonania zgłoszeń do rejestracji.

§ 6. Na podstawie przedłożonych dowodów zarząd odnośnego przedsiębiorstwa ustali, które obligacje należały w dniu 21 maja 1924 r. do obywateli pewnych państw. Przy powyższem ustalaniu zarząd przedsiębiorstwa winien działać w porozumieniu z komisarzem, któremu przysługuje prawo wglądu w całokształt prowadzonej rejestracji i prawo decyzji w wypadku różnicy zdań między właścicielem obligacyj a zaarządem przeprowadzającym rejestrację.

§7. Przy ustalaniu własności obligacyj w dniu 21 maja 1924 r. będą wzięte pod uwagę następujące okoliczności:

obligacje, które podlegały postanowieniom ustawy z dnia 4 marca 1920 r. o rejestracji własności niemieckiej, będą uważane za własność niemiecką, o ile następnie przeniesienie własności tychże nie nastąpiło za zgodą Głównego Urzędu Likwidacyjnego;

obligacje, które służyły za podkład emisji papierów wartościowych instytucyj kredytowych zagranicznych i w tym celu były tymże wydane, będą uważane za własność obywateli tego państwa, na którego terytorjum ma swą siedzibę dana instytucja;

obligacje, co do których zostanie udowodniony fakt, iż w dniu 21 maja 1924 r. znajdowały się na terytorjum Państwa Polskiego, będą w braku dowodów przeciwnych uważane za własność obywateli polskich;

obligacje, co do których przedłożone dowody nie dadzą dostatecznej podstawy do ustalenia obywatelstwa osoby, która była ich właścicielem w dniu 21 maja 1924 r., będą uważane, o ile chodzi o obligacje rublowe, jako własność obywateli rosyjskich, o ile chodzi o obligacje koronowe, jako własność obywateli austrjackich, o ile chodzi o obligacje markowe (t. j. opiewające na marki niemieckie), jako własność obywateli niemieckich.

§ 8. Przedsiębiorstwo, przeprowadzające rejestrację, winno w terminie najdalej 2 tygodni od chwili złożenia poszczególnych obligacyj, zwrócić je właścicielowi z zaznaczeniem na obligacjach rodzaju ustalonej własności, jeśli co do tego ustalenia nie były różnicy zdań między właścicielem obligacyj a przedsiębiorstwem, zaś w przeciwnym razie winno zawiadomić właściciela o przekazaniu sprawy do decyzji komisarza.

Komisarz może za pośrednictwem zarządu przedsiębiorstwa zażądać od właścicieli obligacyj dodatkowych dowodów, przewidzianych w § 5. O decyzji komisarza winno przedsiębiorstwo w ciągu 2 tygodni od jej zakomunikowania zarządowi przedsiębiorstwa powiadomić właściciela obligacyj i zwrócić mu obligacje z zaznaczeniem na nich rodzaju ustalonej własności.

Jednakże zarząd przedsiębiorstwa, jeżeli nie godzi się na decyzję komisarza, może w terminie wyżej przewidzianym zażądać na drodze sądowej ustalenia spornego stosunku. W razie przeniesienia sprawy na drogę sądową winien zarząd przedsiębiorstwa zwrócić obligacje bez żadnego zaznaczenia na nich rodzaju własności.

§ 9. Ustalenie obywatelstwa właściciela obligacyj, przeprowadzone w myśl paragrafów poprzednich, służyć będzie za podstawę dla przeprowadzenia konwersji odnośnych obligacyj.

O ile do konwersji będą przedłożone obligacje, które nie były przedmiotem zgłoszenia w terminie przepisanym (§ 3), będą one traktowane jak obligacje, co do których przy zgłoszeniu nie zostały przedstawione dostateczne dowody dla ustalenia obywatelstwa osoby, która była ich właścicielem w dniu 21 maja 1924 r. (§ 7 ust. 5).

Przedsiębiorstwo może jednocześnie z wydaniem zarządzenia o rejestracji (§ 2) przystąpić do konwersji względnie przestemplowania dawnych obligacji na nowe obligacje złotowe. W tym wypadku terminy, przewidziane w § 8, będą obowiązywać dla wydania właścicielowi nowych obligacyj względnie dawnych przestemplowanych.

§ 10. Mimo postanowień §§ 5—9 niniejszego rozporządzenia, właściciel obligacyj, któryby mógł doznać nieuzasadnionej szkody przez zastosowanie powyższych postanowień, będzie mógł podjąć z pomocą zwykłych środków procesowych

dowód, że posiadał odnośne obligacje w dniu 21 maja 1924 r.

§ 11. Po przeprowadzeniu ustalenia rodzaju własności w drodze sądowej (§ 8 ust. 3 i § 10) przedsiębiorstwo będzie obowiązane zgodnie z tem ustaleniem przeprowadzić oznaczenie obligacyj względnie sprostować już dokonane na obligacjach oznaczenie.

§ 12. Koszty związane z przeprowadzeniem rejestracji i wynagrodzenie komisarza, które ustali Minister Skarbu, ponosić będzie przedsiębiorstwo, które postawiło wniosek o zarządzenie rejestracji.

Minister Skarbu:

(—) J. Zdziechowski.

Minister Sprawiedliwości:

(—) Dr. S. Piechocki.

Minister Spraw Zagranicznych:

(—) Al. Skrzyński.

Minister Kolei:

(—) Chądzyński.

(Dz. U. R. P. z dn. 9 marca 1926 r. Nr. 23, poz. 139).

Organizacja władz.

116.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 lutego 1926 r.

w sprawie zmiany organizacji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych oraz komisyj szacunkowych do podatków: dochodowego i przemysłowego w okręgu izby skarbowej w Lublinie.

Na zasadzie art. 4, 13 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 roku o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391), art. 33 ustawy o państwowym podatku dochodowym ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) i art. 58 ustawy z dnia 15 lipca 1925 roku o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się istniejący w okręgu izby skarbowej w Lublinie urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych w Lublinie i w jego miejsce tworzy się:

1) urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych dla miasta Lublina,

2) urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych dla powiatu lubelskiego, oba z siedzibą w mieście Lublinie.

§ 2. Dotychczasowe agendy zniesionego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych przechodzą do terytorjalnie właściwych nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych.

§ 3. Istniejącą dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Lublinie komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się 2 nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego po jednej przy każdym z nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych, w składzie ośmiu członków i tyluż zastępców.

§ 4. Istniejące dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Lublinie komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego dla miasta Lublina i dla pozostałych miejscowości powiatu lubelskiego przydziela się do terytorjalnie właściwych nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tymże dniem tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy sprzeczne z tem rozporządzeniem.

Minister Skarbu:

(—) J. Zdziechowski.

(Dz. U. R. P. z dn. 6 marca 1926 r. Nr. 22, poz. 132).

Opłaty stemplowe.

117.

OKÓLNIK L. D.P.O. 221/VI

w sprawie ustalenia wartości „złotego w Złocie“ przy obliczaniu opłat stemplowych oraz podatków spadkowego i od darowizn.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz do Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

Z powodu powstałych wątpliwościi, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w przypadkach, gdy kwoty pieniężne lub wartości, które mają służyć za podstawę obliczenia opłat stemplowych i aljenacyjnych (podatku stemplowego, należytości) lub podatków: spadkowego i od darowizn wyrażono „w złotych w złocie“, to wartości te lub kwoty przelicza się na złote (w notach Banku Polskiego) w ten sposób, że mnoży się je przez 9/31 części wartości 1 grama czystego złota, ogłaszanej w Monitorze Polskim na zasadzie § 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 27 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 385) i ustawy z dn. 1 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76 poz. 534).

Przy przeliczaniu uwzględnia się wartość 1 grama złota z takiego czasu, jaki właściwe przepisy, dotyczące wymienionych danin, ustanawiają dla przeliczenia na złote walut zagranicznych.

Przykład: W dniu 18 stycznia 1926 r. wystawiono weksel na 190 zł. w złocie i w tym

dniu ma być na nim umieszczony pierwszy podpis; wartość 1 grama złota w dniu 17 stycznia wynosi 4 zł. 78,53 gr. (§ 5 rozp. z dn. 19/V. 1924 r. Dz. U. Nr. 50 poz. 573 i Mon. Pol. z r. 1926 Nr. 12 poz. 35); zatem $\frac{190 \times 4,7853 \times 9}{31} = 263$ zł. 96 gr. jest podstawą obliczenia opłaty stemplowej od tego weksla.

Warszawa, dnia 22 lutego 1926 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) G. Czechowicz.

Dyrektor Departamentu.

Monopol tytoniowy.

118.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 lutego 1926 r.

w sprawie dodatkowego cennika detalicznej sprzedaży specjalnych wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 17 ust. 5 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 18 września 1925 r. w sprawie taryfy i organizacji sprzedaży tytoniowych wyrobów specjalnych i importowanych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 699) ustanawia się cenę detalicznej sprzedaży specjalnego wyrobu tytoniowego: papierosów

„Złota Pani“ na 10 gr. za sztukę.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) J. Zdziechowski.

(Dz. U. R. P. z dn. 6 marca 1926 r. Nr. 22, poz. 133).

Podatki konsumcyjne.

119.

OKÓLNIK L. D.A.M. 1505/Wa

w sprawie sposobu obliczania dozwolonych zaników przy wyrobie i magazynowaniu wina i miodu syconego.

Do wszystkich Izb Skarbowych (Wydział IV) i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydz. Skarbowy) w Katowicach.

Celem ujednostajnienia sposobu obliczania dozwolonych zaników przy wyrobie i magazynowaniu wina i miodu syconego zarządza się co następuje:

Wedle § 43. 1. 1. rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85 poz. 586 z r. 1925) wydanego celem wykonania ustawy z dn. 1 lipca 1925 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 75 poz. 525) przyznaje się na pokrycie strat (ubytków) przy magazynowaniu wina w wytwórniach i wolnych składach od pozostałości książkowej wina od poprzedniego okresu rewizyjnego wraz z przychodem danego okresu rewizyjnego zanik magazynowy w wysokości 0,4%. Na pokrycie strat (ubytków) w wytwórniach przy produkcji, przyznaje się zanik produkcyjny w wysokości 2,4% ilości wyprodukowanego wina (§ 43 ust. 2 rozporządzenia).

Z powyższego wynika, że zanik produkcyjny oblicza się od wina wyprodukowanego w danym okresie, i że nie oblicza się go, ani nie przyznaje się go wówczas, jeżeli w danym okresie nie było wcale produkcji w wytwórni.

Jeżeli strata (ubytek), powstała przy magazynowaniu, względnie przy produkcji, jest mniejsza aniżeli dozwolony zanik, przyjmuje się ją jako zanik. Straty przekraczające dozwolone normy zaników, należy jako **ubytek** zapisać na rozchód z obowiązkiem opodatkowania (§ 44 rozp. wykon.).

Zaniki: produkcyjny i magazynowy należy ustalać w sposób następujący:

Wszelkie księgi w wytwórniach wina należy zamykać w dniu ostatnim każdego miesiąca, a pozostałości przenieść jako pozycję 1 na następny miesiąc.

I. Obliczenie ubytku produkcyjnego.

Jako ubytek produkcyjny należy uważać przy winie musującem różnicę między zapasem książkowym, a faktyczną ilością wina przeznaczonego do przerobu (według rubryki 4 księgi wzór 4) — a przy winie zwykłem różnicę pomiędzy zapasem książkowym, a faktyczną ilością płynu uzyskanego(zacieru, moszczu), przeznaczonego do wyrobu wina (według rubryki 4 księgi wzór 6).

Zapas książkowy wypośrodkowuje się dla wina musującego według rubryki 4 księgi wzór 4 w sposób podany w przykładzie:

z poprzedniego miesiąca pozostało		2.000 l. wina
sprowadzono w danym miesiącu		1.000 l. wina
Razem:		3.000 l. wina
Wyprodukowano wina musującego (ks. wzór 4 rubryka 5—7)	2.000 l.	
pozostaje zapas książkowy	1.000 l.	
faktyczny zapas wynosi	950 l.	
Ubytek	50 l.	
po strąceniu zaniku produkcyjnego (2.000 × 2.4%)	48 l.	
ubytek podlegający opodatkowaniu według stawki dla wina musującego	2 l.	

Analogicznie wyprowadza się ubytek produkcyjny przy winie zwykłem z tą różnicą, że za podstawę do porównania bierze się nie ilość wina przeznaczonego do przerobu, lecz ilość uzyskanego półfabrykatu (zacieru, moszczu), przeznaczonego do wyrobu wina i ilości wyprodukowanego wina według rubryki 6 księgi wzór Nr. 6.

Ubytek ponad dozwolony zanik 2,4% należy opodatkować według stawki wina, do wyrobu którego półfabrykat (zacier, moszcz) był przeznaczony.

Stwierdzone ubytki produkcyjne przy winie zwykłem przypisać należy na przychód (rubr. 1—11 księgi wzór 7), a równocześnie na rozchód (rubryka 15—21) z tem, że od ubytku ponad dozwoloną normę należy przypisać podatek w rubrykach 22—23.

Od stwierdzonych ubytków produkcyjnych przy winie musującem należy wymierzyć podatek w księdze produkcyjnej, a równocześnie wezwać firmę do uiszczenia podatku w kasie skarbowej. Kwit na uiszczony podatek dołączy firma do księgi, a potwierdzony odpis kwitu przedłoży Izbie skarbowej.

Jako zapas wina (surowca), względnie zacieru (moszczu) przenosi się na następny miesiąc zapas faktyczny.

II. Ubytki magazynowe.

Odmiennie od ubytków produkcyjnych, które ustala miesięcznie, stwierdzać ma Inspektor Kontroli skarbowej tak przy winie musującem, jak i zwykłem ubytki magazynowe przy rewizjach kwartalnych przez porównanie zapasu książkowego ze stwierdzonym zapasem faktycznym gotowych wyrobów.

Stwierdzony ubytek stanowi do wysokości 0,4% w stosunku do sumy pozostałej ilości gotowych wyrobów z ostatniego okresu rewizyjnego, oraz przychodu w danym okresie rewizyjnym dozwolony zanik, dalszy ubytek podlega opodatkowaniu jako wino musujące, względnie jako wino zwykłe.

Od ubytków przy winie musującem ponad dozwolony zanik należy wyznaczyć podatek w księdze podatku wzór Nr. 5 (a nie w księdze produkcyjnej).

Ubytki przy winie zwykłem należy zapisywać na rozchód w rubrykach 15—21 księgi wzór Nr. 7 z tem, iż od ubytku ponad dozwolony zanik przypisać należy podatek w rubryce 22—23.

Okólnik tut. z dnia 31/XII. 1925 r. L. 19146/W.A. unieważnia się.

Warszawa, dnia 6 marca 1926 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) E. Kwiatkowski
Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

120.

USTAWA

z dnia 18 lutego 1926 r.

w sprawie uzupełnienia poz. 6 p. 4 taryfy celnej.

Art. 1. Poz. 6 p. 4 taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 19 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 356) uzupełnia się następująca uwagą:

„Uwaga: Cło na pomarańcze i mandarynki, pochodzące i przychodzące z państw, które zawarły z Rzeczypospolitą Polską traktaty handlowe z całkowitą klauzulą największego uprzywilejowania w dziedzinie celnej, lub też z klauzulą częściową, ale rozciągającą się na pomarańcze i mandarynki, wynosi 48 zł. od 100 kg. wagi brutto".

Art. 2. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tem, że za pomarańcze i mandarynki, o których mowa w art. 1 niniejszej ustawy, przywiezione do polskiego obszaru celnego po dniu 22 stycznia 1926 r., różnica cła w wysokości 72 zł. od 100 kg. wagi brutto będzie zwrócona.

Art. 3. Ustawa niniejsza traci moc obowiązującą z dniem 23 stycznia 1927 r.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Al. Skrzyński.

Minister Skarbu:
(—) J. Zdziechowski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Osiecki.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) Kiernik.

(Dz. U. R. P. z dn. 27 lutego 1926 r. Nr. 20 poz. 124).

121.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

z dnia 4 marca 1926 r.

o ulgach celnych.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie maszyn i aparatów niewyrabianych w kraju, o ile stanowią część składową, sprowadzanych do polskiego obszaru celnego kompletnych urządzeń oddziałów zakładów przemysłowych bądź dla nowopowstających zakładów, bądź też w celu organizowania nowych działów produkcji lub w celu modernizacji istniejących, — może być stosowane cło ulgowe, wynoszące 10% stawek autonomicznych.

Minister Skarbu, po porozumieniu się z Ministrem Przemysłu i Handlu, orzeka, które maszyny i aparaty odpowiadają wymogom niniejszego paragrafu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązywać będzie do dnia 30 kwietnia (włącznie) 1926 r.

Minister Skarbu:

(—) *J. Zdziechowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *Osiecki.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) *Kiernik.*

(Dz. U. R. P. z dn. 9 marca 1926 r. Nr. 23, poz. 140).

122.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 marca 1926 r.

w sprawie terminu wejścia w życie postanowień o taryfikacji stali i wyrobów stalowych, wymienionych w uwadze 5 do pozycji 140 oraz w uwadze 2 do punktu 2 pozycji 151 taryfy celnej.

Na zasadzie rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 30 października 1925 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dn. 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 113 poz. 800) zarządza się co następuje.

§ 1. Postanowienia, zawarte w uwadze 5 do pozycji 140 oraz w uwadze 2 do punktu 2 pozycji 151 taryfy celnej (załącznik do rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 30 października 1925 r. — Dz. U. R. P. Nr. 113 poz. 800) wchodzą w życie z dniem 15 marca 1926 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *Zdziechowski.*

(Dz. U R. P. z dn. 9 marca 1926 r. Nr. 23. poz. 141).

123.

OKÓLNIK L. DC/860/III/26

w sprawie określania wytrzymałości wyrobów stalowych, wymienionych w pozycji 140 i w p. 2 pozycji 151, stosownie do Uwagi 5 do pozycji 140 i Uwagi 2 do punktu 2 poz. 151 Taryfy Celnej.

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł, wszystkich Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W myśl rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 4 marca 1926 r. (Dz. U. Nr. 23, poz. 141) z dniem 15 marca 1926 r. wejdą w życie postanowienia zawarte w Uwadze 5 do pozycji 140 i w Uwadze 2 do punktu 2 pozycji 151 i dotyczące dodatków do cła za wymienione wyroby, w zależności od wytrzymałości stali, z której wyroby te są wykonane.

W związku z powyższem Departament Ceł poleca Urzędom zwrócić baczną uwagę na prawidłową taryfikację towarów, podpadających pod pozycję 140 oraz punkt 2 poz. 151 Taryfy Celnej, gdyż obecnie wymiar cła za takie towary zależy także od wytrzymałości stali, z której są wykonane.

Określenie wytrzymałości stali odbywać się będzie za pomocą specjalnego aparatu w sposób podany poniżej; ponieważ narazie nie wszystkie urzędy celne będą posiadały takie aparaty, Departament Ceł poleca tymczasowo Urzędom, nieposiadającym aparatów, przestrzegać następujące zasady przy cleniu stali i odlewów stalowych.

W razie podejrzenia, że stal lub odlewy stalowe przedstawione do oclenia należą do wyrobów, które opłacają cło z dodatkami, przewidzianemi w Uwadze 5 do poz. 140 i w Uwadze 2 do punktu 2 pozycji 151, Urząd Celny powinien odprawiać te wyroby z dodatkiem 55 złotych od 100 kg. przy obowiązkowem pobraniu prób i przedstawieniu takowych protokularnie do Departamentu Ceł w celu określenia ich wytrzymałości. Ażeby jednak nie utrudniać zbytnio przywozu małych ilości żelaza i stali w ruchu pogranicznym poleca się Urzędom, ażeby niektóre zwykłe i znane gatunki żelaza i stali były odprawiane bez dodatków za gatunek stali: do gatunków takich należy zaliczyć: żelazo na szyny do kół, żelazo kątowe, szyny stalowe kolejowe, kolejkowe i tramwajowe, kształtowniki wszelkie i żelazo uniwersalne.

Jako podstawę do określenia wytrzymałości stali i odlewów stalowych przyjęto sposób Brinella, polegający na mierzeniu średnicy odcisku stalowej, silnie hartowanej i polerowanej kulki, który pozostaje na badanym przedmiocie stalowym przy wciskaniu tej kulki z pewną określoną siłą.

Ponieważ aparat Brinella, służący do tego celu, jest dosyć skomplikowany, przyjęto do użytku celnego odmianę sposobu Brinella, polegającą na mierzeniu średnic dwóch odcisków, pozostawionych przez stalową kulkę jednocześnie na badanym wyrębie i na próbnej sztabie

stalowej, wytrzymałość której jest znana. Aparat ręczny w tym celu zbudowany przez hutę Poldi nosi nazwę aparatu Poldi.

Aparat Poldi składa się z rurki stalowej ze strzemieniem na jednym końcu, w które wstawiona jest polerowana kulka stalowa; w drugi koniec rurki wstawiony jest na sprężynie stalowy trzpień, dolny koniec którego wystaje w strzemieniu. Przy aparacie znajduje się jeszcze próbna sztaba stalowa o wytrzymałości 70 kg. na 1 mm.², lupa z podziałką i tablica, służąca do odczytania rezultatów prób.

Sposób użycia aparatu jest następujący:

Próbna sztaba wkłada się w strzemię aparatu pomiędzy kulkę i trzpień tak, aby kulka dotykała sztaby w miejscu gładkiem i odległem przynajmniej o 1 cm. od najbliższego odcisku na sztabie.

Tak przygotowany aparat przykłada się mocno kulką do badanej sztaby lub przedmiotu pionowo do powierzchni i młotkiem uderza się z umiarkowaną siłą o wystający koniec trzpienia aparatu, wskutek czego otrzymuje się jednocześnie dwa okrągłe odciski kulki — na próbnej sztabie i na badanym przedmiocie stalowym.

Następnie należy za pomocą lupy zmierzyć dokładnie średnicę obydwóch odcisków i porównać je na podstawie tablicy.

Układ tablicy jest następujący: pionowo z lewej strony tablicy podane są średnice odcisków próbnej sztaby w podziałkach, odczytywanych przez lupę; podane są średnice poczynając od 16 podziałek do 70, przyczem od 16 do 50 podziałek w odstępach 1 podziałki, a od 50 do 70 w odstępach 2 podziałek.

Poziomo w górze tablicy podane są średnice odcisków na badanym przedmiocie stalowym w takichże podziałkach i również od 16 podziałek do 70.

Na przecięciu się każdych dwóch szeregów pionowych i poziomych znajdują się liczby czarne, wyrażające wytrzymałość badanego materjału w kilogramach na 1 milimetr kwadratowy — w tablicy odczytuje się więc bezpośrednio liczbę potrzebną dla prawidłowego oclenia badanego wyrobu. Liczby zielone oznaczają t. zw. liczby twardości Brinella; służą one jedynie dla kontroli i przy zwyczajnych próbach nie mają zastosowania.

Ażeby przy użyciu aparatu Poldi otrzymywać wyniki dość ścisłe, należy postępować według następujących wskazówek:

1) Przedmiot badany powinien być zawsze należycie podparty — na szynie, mocnym stole, podłodze, pieńku lub kowadle.

2) Powierzchnia do której przystawia się aparat w celu otrzymania odcisków. powinna być płaska, gładka i czysta, t. j. pozbawiona żużli lub zendry i w tym celu powinna być oczyszczona i wyrównana pilnikiem.

3) Przyrząd należy przystawić w pozycji pionowej do powierzchni przedmiotu i uderzenie młotka powinno być tylko jedno; siła tego uderzenia powinna być tak umiarkowana, ażeby z jednej strony otrzymać odciski takiej wielkości, jakie się znajdują w tablicach, a z drugiej strony o tyle znaczne, ażeby zapewnić możliwą dokładność przy mierzeniu ich średnicy.

4) W razie wątpliwości co do dokładności, próbę należy powtórzyć i o ile wyniki nie różnią się więcej niż o 5 podziałek, należy wziąć średnią arytmetyczną z wyników dwóch prób; w przeciwnym razie próbę trzeba powtórzyć jeszcze raz z możliwą dokładnością.

Sztaby próbne, załączone do aparatów mogą być użyte z czterech stron, poczem należy je przesłać do Departamentu Ceł w celu wymiany na nowe.

W razie zepsucia się aparatu należy go również odesłać do Departamentu Ceł dla wymiany z doniesieniem o przyczynie zepsucia.

Jeżeli do towaru będzie dołączona faktura z podaniem wytrzymałości jego, to w razie otrzymania z aparatu Poldi wytrzymałości niższej niż podana w fakturze, należy przyjąć przy ocleniu towaru wytrzymałość, podaną w fakturze.

Jeżeli przy użyciu przyrządu Poldi zauważone będą stałe i znaczne różnice pomiędzy wynikami prób na tym przyrządzie, a podanemi w fakturach oznaczeniami wytrzymałości, należy o tem donieść Departamentowi Ceł z podaniem szczegółowych danych o zauważonych różnicach.

Warszawa, dnia 2 marca 1926 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski,*

Dyrektor Departamentu Ceł.

124.

OKÓLNIK L. DC/1700/II/26

w sprawie odprawy celnej transportów tytoniu, adresowanych do państwowych fabryk tytoniowych.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł oraz kolejowych urzędów celnych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, iż niektóre urzędy celne zbyt rygorystycznie dokonywują odprawy celne transportów tytoniu, przeznaczonych dla państwowych fabryk tytoniowych, co powoduje dla Skarbu Państwa znaczne straty w postaci kosztów za roboty fizyczne, opłat za postój wagonów, wreszcie z powodu uszkodzenia tytoniu (kruszenie), jakie w pewnym stopniu wytwarza się przy każdym przeładunku.

Celem uniknięcia tych strat i wogóle ułatwienia odprawy celnej wspomnianych transportów zarządza się co następuje:

Odprawa nadsyłanych z zagranicy surowców tytoniowych, adresowanych do państwowych fabryk, winna być dokonywana w tych kolejowych urzędach celnych, które są w siedzibie fabryki tytoniu. Gdyby w danej miejscowości nie było urzędu celnego, winien odprawę prze-

prowadzić graniczny urząd celny, względnie urząd bliżej fabryki położony, a wskazany przez Zarząd Polskiego Monopolu Tytoniowego bezpośrednio lub przez Ajencję Celną.

Również na żądanie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego względnie odnośnej państwowej fabryki tytoniowej, odprawa celna winna być przeprowadzana na bocznicy kolejowej przy magazynach fabrycznych. W tym wypadku koszty delegowania urzędnika celnego, o ile temu przysługują, ponosi Zarząd Monopolu Tytoniowego.

Rewizję celną należy przeprowadzić na wagonach, bez wyładowania i przeważania tytoniu, z częściowem tylko, o ile zajdzie tego potrzeba, odładowaniem. Szczegółowa rewizja takich transportów winna być przeprowadzona tylko w wyjątkowych wypadkach, gdyby zachodziło uzasadnione podejrzenie, że wśród przewożonych transportów znajdują się i inne towary zagraniczne.

Warszawa, dnia 27 lutego 1926 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) Dzierzgowski
Dyrektor Departamentu Ceł.

125.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 lutego 1926 r.

o uzupełnieniu ogłoszonych w Monitorze Polskim Nr. 285 pod poz. 1203 z dnia 9 grudnia 1925 r. przepisów wykonawczych do rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 13 października 1925 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie odlewów żeliwnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 109 poz. 776).

§ 1.

Wykaz urzędów celnych, wymienionych w § 2 przepisów wykonawczych do rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 13 października 1925 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie odlewów żeliwnych (Monitor Polski z dn. 9 grudnia 1925 r. Nr. 285 poz. 1203) uzupełnia się dodaniem urzędu celnego w Zwardoniu.

Minister Skarbu:
(—) *J. Zdziechowski.*

Wiadomości nieurzędowe.

KOMUNIKAT

Zarząd Koła Nr. 140 skarbowców Ligi Obrony Powietrznej Państwa podaje do wiadomości członków, iż dn. 31 marca 1926 r. o godzinie 6 po południu w lokalu Warszawskiej Izby Skarbowej (sala posiedzeń) odbędzie się doroczne walne zgromadzenie z następującym porządkiem dziennym:

1) Zagajenie i wybór prezydjum,

2) Sprawozdanie zarządu i komisji rewizyjnej,

3) Zatwierdzenie budżetu na 1926 r.,

4) Wybór delegata na ogólne zgromadzenie Koła stołecznego L. O. P. P.,

5) Wybór do władz Koła,

6) Wolne wnioski.

UWAGA: W razie niedojścia do skutku walnego zgromadzenia z powodu nieprzybycia wymaganej statutem ilości członków dn. 7 kwietnia w tym samym lokalu i o tej samej godzinie odbędzie się walne zgromadzenie z tym samym porządkiem dziennym, które będzie prawomocne niezależnie od ilości obecnych członków.

Zarząd.

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. 32085, 13.III. 1926 r. 6.000.